

Boek 16.

De blauwe Ridder.

+ De stem van Eikenbroek +

Hoofdstuk 1 – Terug uit de Koningsstad

De poorten van de Koningsstad stonden wijd open toen Thomas in de vroege ochtend naar buiten reed. Achter hem lagen de hoge torens van het paleis en de gangen waarin nog maar kortgeleden verraders hadden geprobeerd koning Karel en koningin Victoria te vermoorden. Nu klonken er geen strijdkreten meer, maar hoefgetrappel, krakende zadels en het schuiven van mali ënkolders onder donkerblauwe wapenrokken. Vijftig soldaten van de Witte Boom volgden hun heer in nette rijen. Hun schilden hingen schuin op hun rug, hun mali ënkappen lagen over hun hoofden en op hun borst droegen zij de witte boom.

Thomas reed vooraan op Thunder. Het grote zwarte oorlogspaar stapte krachtig over de stenen weg, met de hals hoog en de donkere manen wild langs zijn nek. Hij was geen paard dat zich zomaar liet leiden. Soms trok hij plotseling aan de teugels, soms draaide zijn hoofd scherp naar een geluid in de stad, en meer dan eens voelde Thomas hoe het dier onder hem spande alsof hij liever wilde galopperen dan rustig vertrekken. Toch bleef Thomas kalm. Hij legde zijn hand tegen Thunder's hals en sprak zacht. "Rustig, jongen. We gaan. Maar op mijn teken." Thunder snoof, stampte é én keer met zijn hoef, maar bleef in stap.

Anne reed vlak naast hem. Haar donkerblauwe mantel viel over haar schouders en haar blik ging terug naar de stadsmuren. Daarbinnen had zij koningin Victoria gewaarschuwd, angst gevoeld en toch moed gevonden. Thomas keek kort naar haar en zag hoe moe zij was, maar ook hoe vastberaden. Voor de soldaten was Anne allang niet meer zomaar de dochter van boer Willem uit Eikenbroek. Zij was de vrouw die naast hun heer reed, gewonden hielp en gewone mensen rustig kreeg.

Sven reed iets achter hen, breed in het zadel, zijn ogen voortdurend langs de wegen en de bomen buiten de muren. Thomas wist dat Sven pas zou ontspannen wanneer de Koningsstad ver achter hen lag. Prins Roy was gevangen, maar zijn schaduw was nog niet verdwenen. De opdracht van koning Karel drukte zwaar op Thomas' gedachten. Hij moest naar Grensfort Grensvale, Roys aanhangers opsporen en Riverveld opnieuw opbouwen.

Toen de laatste huizen achter hen verdwenen, keek Thomas nog é én keer om. Zijn nieuwe harnas voelde zwaarder dan staal alleen. Het was een geschenk, maar ook een herinnering aan wat men nu van hem verwachtte. De mannen achter hem zagen een ridder met meer gezag dan ooit, een heer in donkerblauw en wit, rijdend op een zwarte destrier. Maar diep vanbinnen voelde Thomas nog steeds dezelfde plicht als vroeger: gewone mensen beschermen en trouw blijven aan zijn woord.

Anne merkte zijn stilte en reed iets dichterbij hem toe. "Je denkt alweer aan alles wat nog moet gebeuren," zei ze zacht. Thomas glimlachte flauwtjes, Okal kon ze dat niet zien achter zijn gesloten helm. "Dat doe ik geloof ik te vaak." Anne legde heel even haar hand op zijn arm. "Dan zal ik je eraan herinneren dat je ook af en toe mag ademen." Thunder stapte rustiger door, alsof hij de verandering in zijn ruiters voelde. Voor hen lag Eikenbroek, daarna Grensvale en Riverveld. De weg was lang en vol onzekerheid, maar Thomas reed niet alleen.

Hoofdstuk 2 – De opdracht van de koning

De weg uit de Koningsstad liep langzaam omlaag tussen akkers, boomgaarden en kleine gehuchten die nog half verscholen lagen in de ochtendnevel. Achter Thomas vervaagde het geluid van de stadspoorten, maar in zijn hoofd klonken de woorden van koning Karel nog alsof hij ze pas enkele ogenblikken geleden had gehoord. Grensfort Grensvale moest opnieuw het middelpunt worden van zijn taak. Van daaruit moest hij de overgebleven aanhangers van Prins Roy opsporen, namen verzamelen, verborgen voorraden vinden en voorkomen dat het verraad opnieuw wortel schoot in de grenslanden. Tegelijk moest hij helpen bij de wederopbouw van Riverveld, waar dorpen waren verbrand, gezinnen waren gevlucht en het volk nauwelijks nog wist wie het kon vertrouwen.

Thunder stapte krachtig onder hem door, met de hals hoog en de oren voortdurend in beweging. Het zwarte oorlogspaarde voelde elke spanning in zijn ruiters. Wanneer Thomas te lang in gedachten verzonk, trok Thunder iets feller aan de teugels, alsof hij hem wilde herinneren aan de weg onder zijn hoeven. Thomas streek met zijn gehandschoende hand langs de donkere hals van het dier en voelde de spieren onder de huid bewegen. “Ik weet het,” mompelde hij zacht, achter het metaal van zijn helm. “Vooruitkijken.” Thunder snoof, maar zijn stap werd rustiger. Het was nog geen vol vertrouwen tussen hen, maar het begin was er.

Anne reed naast hem en keek naar het landschap dat langzaam groener werd naarmate zij verder van de stenen stad kwamen. Ze zei niets, maar Thomas voelde haar blik soms op hem rusten. Hij wist dat zij hem beter begon te kennen dan hij zelf wilde toegeven. Ze zag wanneer zijn stilte gewone vermoeidheid was en wanneer er iets zwaarders achter school. Toch liet ze hem even met zijn gedachten, alsof zij begreep dat sommige bevelen eerst in een hart moesten zakken voordat een man er woorden aan kon geven.

Sven kwam met zijn paard dichterbij rijden. Zijn kale hoofd glansde licht in de ochtendzon en zijn scherpe ogen gingen voortdurend langs de berm, bosranden en zijwegen. “Mijn heer,” zei hij laag, zodat alleen Thomas en Anne hem konden horen, “een open leger zie je aankomen. Je hoort de trommen, je ziet de stofwolken, je telt de banieren. Maar mannen die nog trouw zijn aan Prins Roy zullen niet zo komen. Die dragen misschien gewone mantels, verkopen brood, vragen onderdak of doen alsof ze bange boeren zijn.” Thomas draaide zijn helm iets naar hem toe. “Dus jij denkt dat de gevaarlijkste vijand niet degene is die ons op de weg opwacht.” Sven knikte. “Nee. De gevaarlijkste vijand is degene die naast het vuur zit en wacht tot iedereen slaapt.”

Die woorden bleven hangen. Thomas keek naar de vijftig soldaten achter zich, naar de Witte Boom op hun wapenrokken en naar de schilden die schuin op hun rug hingen. Deze mannen vertrouwden hem. De vluchtelingen in Grensvale vertrouwden hem. Riverveld zou hem misschien nodig hebben voordat het hem durfde te geloven. En ergens tussen al die mensen verborgen zich mannen die liever chaos zagen dan herstel.

Thomas haalde langzaam adem. “Dan bouwen we niet alleen muren op,” zei hij uiteindelijk. “We bouwen vertrouwen. En ondertussen zoeken we wie het wil breken.” Anne keek naar hem en knikte zacht. Sven glimlachte kort, maar zijn ogen bleven hard. Voor hen lag de weg naar Eikenbroek, daarna Grensvale en Riverveld. De opdracht van de koning was begonnen.